

ส.บ.ม.ท.จี รว.ศธ.ให้โอกาส ชรก.ที่ ป.ป.ช.ชี้มูลกรณีสนามฟุตบอลมีโอกาสชี้แจง

● นำเสนอเมื่อ 11 ก.ย. 2563

เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2563 ดร.รัชชชัย ศรีสุวรรณ นายกสมาคมผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งประเทศไทย (ส.บ.ม.ท.) ได้เปิดเผยว่า สมาคมฯ ได้ทำหนังสือถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ กรณีการตรวจสอบการดำเนินโครงการจัดซื้อจัดจ้างสนามฟุตบอลของโรงเรียนในสังกัด สพฐ. ซึ่งล่าสุด ป.ป.ช.ได้ชี้มูลความผิดผู้เกี่ยวข้องของกว่า 90 ราย และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการให้ความเห็นว่าต้องมีการลงโทษตามที่ ป.ป.ช.ชี้มูล นั้น ทาง ส.บ.ม.ท. เห็นว่า รว.ศธ. ควรใช้สิทธิตามมาตรา 99 แห่ง พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามทุจริต พ.ศ. 2561 ในการให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาที่ยังไม่ได้รับโทษ ได้มีโอกาสชี้แจงข้อเท็จจริงใหม่ต่อ รว.ศธ. เพื่อส่งต่อไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาอีกครั้ง และขอให้พิจารณาข้าราชการที่ถูกกล่าวหาตั้งกล่าวด้วยการใช้ระดับโทษเพียง ปลดออก ก็จะเป็นการให้โอกาสข้าราชการเหล่านี้ได้มีกินมีใช้ในการยังชีพ มีทุนรอนในการจางหนายความไปต่อสู้อคติในชั้นศาล โดยข้าราชการที่ได้รับโทษไล่ออกจากราชการไปแล้วและขณะนี้กำลังยื่นอุทธรณ์ จึงขอให้ รว.ศธ. ในฐานะประธาน ก.ค.ศ. และมีหน้าที่พิจารณาอุทธรณ์ ได้เร่งรัดให้เจ้าหน้าที่พิจารณาเรื่องนี้โดยเร็วเป็นกรณีพิเศษและขอได้โปรดลดระดับโทษเป็น “ปลดออกจากราชการ” ให้ด้วย

สมาคมผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งประเทศไทย
เลขที่ ๓๓๐/๓ ถนนกรุงเกษม แขวงบางขุนพรหม
เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๒๐๐๐

๑๑ กันยายน ๒๕๖๓

เรื่อง ขอให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๙ แห่ง พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑
กราบเรียน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

ตามที่สื่อหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ เสนอข่าวว่าเมื่อวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๖๓ ป.ป.ช.ได้ตรวจสอบการดำเนินโครงการจัดซื้อจัดจ้างสนามฟุตบอลของโรงเรียนในสังกัด สพฐ. และล่าสุด ป.ป.ช.ได้ชี้มูลความผิดผู้เกี่ยวข้องของ กว่า ๙๐ ราย และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการให้ความเห็นว่าต้องมีการลงโทษตามที่ ป.ป.ช.ชี้มูล เช่นเมื่อชี้มูลความผิดทำให้ไล่ออก ศธ.จะไปลดโทษเหลือแค่ปลดออกก็คงไม่ได้เพราะเรื่องทุจริตถือว่าเป็นเรื่องสำคัญ ต้องจัดการกับผู้เกี่ยวข้องอย่างเด็ดขาด นั้น กระทั่งผมขอกราบเรียน ขณู ว่าเรื่องการกล่าวหาว่าบรรดาผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาและผู้อำนวยการโรงเรียนทุจริตต่อหน้าที่ในเรื่อ สนามฟุตบอลนั้น กระทั่งผมได้รับมอบหมายจากสมาคมผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งประเทศไทย (ส.บ.ม.ท.) ให้ไปดูและช่วยเหลือทางคดีหากคนพบว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ผิดกระทำความผิดก็ให้รายงานขอต่อผู้ถูกกล่าวหาด้วย และเกี่ยวกับเรื่องนี้กระผมขอเรียนว่าจากการลงพื้นที่ไปให้ความดูแลช่วยเหลือและจากการศึกษารายงานการชี้มูลคว

ามผิดของ ป.ป.ช. นั้นมีข้อค้นพบดังนี้

๑. กระผมไม่พบว่ามีผู้ถูกกล่าวหาแม่แต่รายเดียวที่มีข้อค้นพบว่าได้รับเงินหรือผลประโยชน์อะไรเป็นการส่วนตัวและจากรายงานการชี้มูลความผิดของ ป.ป.ช. ก็ไม่ปรากฏว่า

ป.ป.ช. ซึ่งให้เห็นเป็นหลักฐานว่ามีผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาและผู้อำนวยการโรงเรียน รายใดที่ได้รับเงินหรือผลประโยชน์อื่นใดเป็นการส่วนตัวในเรื่องการจัดซื้อจัดจ้างครั้งนี้

เทียบเคียงกับคดีที่ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งกระทรวงมหาดไทยกรณีใ้ผู้ว่าราชการจังหวัดลำปางและไล่นายอำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง

นอกจากนี้การที่ศาลปกครองสูงสุดชี้ว่าไม่ปรากฏข้อเท็จจริงจากการได้สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่าอดีตผู้ว่าราชการจังหวัดลำปางและอดีตนายอำเภอแม่เมาะ มีเจตนาเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับเงินหรือประโยชน์อื่นใดที่มีควรได้ในเรื่องดังกล่าว

๒. กระผมไม่พบว่ามีผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาและผู้อำนวยการโรงเรียน รายใดมีความสัมพันธ์กันเป็นการส่วนตัวอย่างใกล้ชิดหรือเป็นเครือญาติกันกับผู้รับจ้างหรือพนักงานเมืองจนถึงขั้นยอมลดตัวเองในการทำหน้าที่ในเรื่องการจัดซื้อจัดจ้างเพื่อให้ผู้รับจ้างหรือพนักงานเมืองรายใดได้รับผลประโยชน์ที่มีควรได้ แต่อย่างไร

๓. องค์ประกอบที่สำคัญของประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๕๗ คือ เจตนาทุจริต ซึ่งถือว่าเป็นเจตนาพิเศษที่จะต้องนำสืบให้ปรากฏให้เห็นชัดจึงจะสามารถลงโทษได้

แต่จากข้อเท็จจริงที่ปรากฏในสำนวนรายงานการชี้มูลความผิดของ ป.ป.ช.

ก็ไม่ปรากฏว่ามีกรชี้ให้เห็นถึงเจตนาพิเศษคือเจตนาโดยทุจริต

ของผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาและผู้อำนวยการโรงเรียน แต่อย่างไร

จึงไม่มารับฟังเป็นประเด็นเพื่อลงโทษได้

๔. กระผมได้รับแจ้งจากผู้ถูกกล่าวหาที่จังหวัดนครราชสีมา ที่ถูก สพฐ. สั่งลงโทษทางวินัยให้ไล่ออกจากราชการ ให้ข้อมูลว่า รายงานการชี้มูลความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่นั้น

ป.ป.ช. รายงานด้วยข้อความเนื้อหาเดียวกันเพียงเปลี่ยนชื่อผู้ถูกชี้มูลความผิดเท่านั้น หากเป็นเช่นนั้นจริง

ก็ไม่ควรจะถือว่าถูกต้องตามกระบวนการยุติธรรม

เพราะข้อมูลของแต่ละคนแต่ละโรงเรียนหรือแต่ละหน่วยงานย่อมแตกต่างกันไปตามพฤติกรรมการกระทำและตามงบประมาณ

๕. ข้อกล่าวหาที่ว่า “ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหรือผู้อำนวยการโรงเรียน ได้ตกลงใจที่จะรับงบประมาณเพื่อนำมาใช้ในการก่อสร้างสนามฟุตบอลตามความประสงค์ของพนักงานเมืองโดยรู้อยู่แล้วว่าพนักงานเมืองในฐานะสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไม่สามารถที่จะเขาไปกระทำด้วยประการใดๆอันมีผลให้พนักงานเมืองซึ่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่มีส่วนโดยตรงในการชิงงบประมาณรายจ่าย ในลักษณะครอบงำ

สั่งการและวางแผนในการใช้จ่ายงบประมาณของ สพฐ. อันเป็นการขัดต่อมาตรา ๑๖๘

ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย”

กระผมขอเรียนถามว่าบรรดาผู้ถูกกล่าวหาทั้งหลายซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นผู้บริหารโรงเรียนขนาดเล็กมีที่ตั้งอยู่ในชนบท จะมีความสามารถในการกระทำตามที่ถูกกล่าวหาได้อย่างไร

๖. ผู้ถูกกล่าวหาหลายรายมีหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องสนามฟุตบอลนี้ล้วนแล้วแต่มีพฤติกรรมที่อยู่ห่างจากการกล่าวหาว่าทุจริตมาก เช่นบางท่านไม่มีส่วนรู้เห็นในเรื่องการจัดซื้อจัดจ้าง

แต่มีหน้าที่ตรวจรับพัสดุก็ได้ดำเนินการตรวจรับไปตามหน้าที่

มิได้มีข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามรายงานการลงโทษว่าพัสดุที่ตรวจรับนั้นไม่ครบหรือผิดแบบรูปรายการแต่อย่างไร

หรือบางรายเป็นผู้บริหารสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาที่เพิ่งย้ายมา

มิได้มีส่วนรวมใดๆกับต้นทางการจัดซื้อจัดจ้างแต่ต้องลงนามอนุมัติเงินที่มีการเบิกจ่าย

ก็ถูกลงโทษในฐานความผิดเดียวกับผู้อื่น

รายงานจากคำสั่งลงโทษไม่ปรากฏว่ามีการหยิบยกเอาคำตัดสินของผู้ถูกกล่าวหาที่ได้ยื่นคำให้การหักล้างแก้ข้อกล่าวหาในแต่ละประเด็นพร้อมพยานหลักฐาน แล้วคณะกรรมการ ป.ป.ช. ให้เห็นว่าคำตัดสินฟังไม่ขึ้นอย่างไร

๘. มาตรา ๙๙ แห่ง พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งบัญญัติไว้มีสาระว่า “ในการลงโทษทางวินัยตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. หากผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนมีพยานหลักฐานใหม่อันแสดงได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้มีการกระทำความผิดตามที่กล่าวหาหรือกระทำผิดตามความผิดที่ที่แตกต่างจากที่ถูกกล่าวหา ให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน มีหนังสือพร้อมเอกสารและพยานหลักฐานถึงคณะกรรมการ ป.ป.ช. เพื่อให้ขอพิจารณาทบทวนมตินั้นได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องจากคณะกรรมการ ป.ป.ช.” กระผมเห็นว่ากรณีที่กระทรวงศึกษาธิการสั่งลงโทษไล่ออกข้าราชการที่ถูกกล่าวหาว่าทุจริตเรื่องการก่อสร้างสนามฟุตบอล ที่จังหวัดนครราชสีมา จำนวนมากกว่า ๖๐ ราย นั้น กระทรวงศึกษาธิการมิได้ขอประโยชน์จากมาตรา ๙๙ ในการให้ออกาสผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงให้การต่อสู้คดีเพิ่มเติมตามสิทธิที่ได้รับการรับรองจากพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฉบับนี้แต่อย่างใด จึงทำให้ข้าราชการทั้ง ๖๐ กวรายดังกล่าวเสียโอกาส ดังนั้นกระผมจึงขอความเมตตาจาก ฯพณฯ และเพื่อประโยชน์แห่งความเป็นธรรมประกอบกับกฎหมายเปิดช่องให้ทำได้ จึงขอได้โปรดใช้ประโยชน์จากมาตรา ๙๙ นี้ ในการให้ออกาสผู้ถูกกล่าวหากลุ่มต่อไปที่ ป.ป.ช. เพิ่งชี้มูลความผิด ได้ชี้แจงเพิ่มเติมและสงให้ ป.ป.ช. พิจารณาใหม่ต่อไป

๙. ตามที่ ฯพณฯ ให้สัมภาษณ์ว่า “ว่าต้องมีการลงโทษตามที่ ป.ป.ช. ชี้มูล เช่นเมื่อชี้มูลความผิดว่าให้ไล่ออก ๑๐. จะไปลดโทษเหลือแค่ปลดออกก็ไม่ได้เพราะเรื่องทุจริตถือว่าเป็นเรื่องสำคัญ ต้องจัดการกับผู้เกี่ยวข้องอย่างเด็ดขาด” นั้น ด้วยความเคารพอย่างสูงต่อความเห็นของ ฯพณฯ กระผมเห็นต่างจากความเห็นดังกล่าวของ ฯพณฯ เนื่องจากศาลปกครองสูงสุดได้เคยมีคำพิพากษาที่ พ ๒๐/๒๕๖๐ มีสาระสำคัญว่า “**ในชั้นการออกคำสั่งลงโทษทางวินัย กรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจออกคำสั่งจะต้องพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูล อย่างไรก็ตามผู้บังคับบัญชามีอำนาจดุลพินิจในเรื่องระดับโทษใด กล่าวคือมีอำนาจที่จะมีมติให้ระดับโทษเป็น “ปลดออก” ได้ ในชั้นอุทธรณ์ก็เช่นเดียวกันคือผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ย่อมมีสิทธิที่จะกำหนดระดับโทษเป็น ปลดออก ได้”**

๑๐. ตามที่มีข้อพิจารณาว่าคณะรัฐมนตรีได้มีมติให้ลงโทษไล่ออกจากราชการสำหรับข้าราชการที่กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ แม้มิเหตุอันควรปราณีก็ไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษเป็นปลดออกจากราชการ นั้น กรณีนี้ขอเรียนดังนี้

๑๐.๑ มาตรา ๙๙ แห่ง พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ.๒๕๔๗ บัญญัติไว้มีสาระสำคัญว่าในกรณีที่ข้าราชการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงต้องลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนผ่อนโทษห้ามมิให้ลดโทษต่ำกว่าปลดออก

จากบทบัญญัติแห่งมาตรานี้เห็นได้ว่ากฎหมายระดับพระราชบัญญัติได้บัญญัติให้อำนาจผู้บังคับบัญชามีดุลพินิจในการลงโทษข้าราชการที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงได้สองสถานคือปลดออกหรือไล่ออกก็ได้ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความร้ายแรงของกรณีและยังขึ้นอยู่กับเหตุอันควรลดหย่อนผ่อนโทษที่ข้าราชการรายนั้นมีอยู่ และเมื่อกฎหมายบัญญัติให้ผู้บังคับบัญชามีดุลพินิจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งก็จะดเสียไม่ใช่ดุลพินิจหรือยึดถือเอาความเห็นหรือการตัดสินใจของคนอื่นมาเป็นความเห็นหรือการตัดสินใจของตนเองไม่ได้

๑๐.๒ หนังสือสำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว.๒๓๔ ลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๓๖ เวียนแจ้งมติคณะรัฐมนตรี มีสาระสำคัญว่า การลงโทษผู้กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งควรลงโทษเป็นไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืนหรือมีเหตุอันควรปราณีอื่นใด ไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษเป็นปลดออกจากราชการ

กรณีนี้เห็นว่าเรื่องนี้มีประเด็นที่ต้องพิจารณาว่ามติคณะรัฐมนตรีนี้มีฐานะเป็น “กฎ” ตามที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.๒๕๓๙ หรือไม่

ประเด็นนี้ผมเห็นว่ามติคณะรัฐมนตรีฉบับนี้ไม่มีฐานะเป็น “กฎ”

เพราะโดยสภาพแล้วมติคณะรัฐมนตรีไม่ใช่พระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง ประกาศกระทรวง ข้อบัญญัติท้องถิ่น ระเบียบข้อบังคับ ที่สำคัญคือไม่มีกฎหมายใดให้อำนาจคณะรัฐมนตรีในการออกมติดังกล่าวมาใช้บังคับ

นอกจากนี้หากมติดังกล่าวเป็น กฎ ก็มีฐานะทางกฎหมายที่ต่ำกว่าพระราชบัญญัติ

ซึ่งไม่สามารถกำหนดหลักเกณฑ์ใดๆให้ขัดแย้งกับพระราชบัญญัติได้

ดังนั้นผู้บังคับบัญชาจึงมีอำนาจที่จะใช้ดุลพินิจในการสั่งลงโทษได้ว่าจะให้เป็นไล่ออกหรือหากมีเหตุอันควรลดหย่อนโทษก็ต้องหุ้บยกเอาเหตุดังกล่าวมาทำการสั่งให้ลดหย่อนโทษเป็นปลดออกจากราชการก็ได้

นอกจากนี้มติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวยังใช้คำว่า “ควรลงโทษเป็นไล่ออก” การใช้คำว่า “ควร”

จึงเป็นเพียงขอเสนอแนะเท่านั้นมิได้เป็นคำบังคับและหากถือว่าเป็นคำบังคับ

ก็ไม่สามารถนำไปใช้ได้เพราะมติคณะรัฐมนตรีไม่สามารถขัดกับกฎหมายระดับพระราชบัญญัติได้

๑๑. จากข้อมูลข้อเท็จจริงในคดีอื่นๆอีกหลายคดี

ป.ป.ช.ได้เคยดำเนินการผิดพลาดโดยกล่าวหาและชี้มูลความผิดข้าราชการจนต้องได้รับคำสั่งไล่ออกจากราชการ

แต่ต่อมาศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยให้ส่วนราชการที่มีคำสั่งไล่ออกข้าราชการให้เพิกถอนคำสั่งและคืนสิทธิประโยชน์แก่ข้าราชการดังกล่าวด้วยเหตุผลเพราะ ป.ป.ช.ไม่มีอำนาจหรือถูกชี้มูลความผิดไม่ได้กระทำผิดตามที่

ป.ป.ช.กล่าวหา เช่น

- คดีหมายเลขแดงที่ ๘/๒๕๖๒

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาให้กระทรวงมหาดไทยเพิกถอนคำสั่งไล่ออกข้าราชการพลเรือนจำนวน ๘๙

รายที่เขอาบรมหลักสูตรนายอำเภอโดยศาลปกครองสูงสุดชี้ว่าพวกผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำความผิดตามที่

ป.ป.ช.ชี้มูลความผิดแต่อย่างใด

-

คดีที่ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาให้ยกเลิกเพิกถอนคำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ให้ไล่อิตผู้ว่าราชการจังหวัดลำปาง และนายอำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ออกจากราชการ

โดยศาลเห็นว่าไม่ปรากฏข้อเท็จจริงจากการไต่สวนของคณะกรรมการ

ป.ป.ช.ว่าผู้ว่าราชการจังหวัดลำปางและนายอำเภอแม่เมาะ

มีเจตนาเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับเงินหรือประโยชน์อื่นใดที่มีควรได้ในเรื่องดังกล่าว

- คดีที่ศาลปกครองกลางมีคำพิพากษาคดีหมายเลขแดงที่ ๑๑๖๗/๒๕๖๑

ให้กรมพลศึกษาเพิกถอนคำสั่งไล่ออกจากราชการรายหนึ่งออกจากราชการตามความเห็นจากรายงานการไต่สวนของ

ป.ป.ช. โดยศาลเห็นว่าข้าราชการรายดังกล่าวมิได้กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามที่

ป.ป.ช.กล่าวหาแต่อย่างใด

กระผมขอเรียนว่ายังมีอีกหลายคดีที่ศาลปกครองพิพากษาแตกต่างไปจากความเห็นของ คณะกรรมการ ป.ป.ช.

ดังนั้นจึงไม่อาจเชื่อได้ว่าทุกคดีที่ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิดนั้นจะเป็นจริงตามที่มีการกล่าวหาให้ลงโทษแต่อย่างใด

ดังนั้นข้าราชการที่ถูกส่วนราชการมิได้ไม่ดำเนินการตามมาตรา ๘๙ แห่ง พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญ

ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑

ซึ่งเป็นโอกาสในการให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ถูกกล่าวหาอีกทางหนึ่ง ย่อมเสียโอกาสนั้นๆ

ประกอบกับหากมีการตรวจสอบรายงานของ ป.ป.ช. เกี่ยวกับเรื่องคดีสนามฟุตบอลครั้งนี้

จะพบข้อพิรุทธบางประการที่เมื่อน่าจะเป็นการทุจริตแต่กระบวนศึกษาธิการไม่สามารถเปลี่ยนแปลงฐานความผิดได้เนื่องจากรัฐธรรมนูญไม่เปิดช่องให้ทำได้

อย่างไรก็ตามกระทรวงศึกษาธิการยังมีอำนาจใช้ดุลพินิจในการลงโทษปลดออกจากราชการแทนที่จะลงโทษไล่ออกจากราชการซึ่งเป็นเสมือนการประหารชีวิตกันในทางราชการทั้งๆที่ยังมีข้อสงสัยอยู่

๑๒. คดีนี้ผู้ถูกกล่าวหารายหนึ่งเป็นนักการเมืองและถูกกล่าวหาจาก คณะกรรมการ ป.ป.ช.

ในความผิดฐานเดียวกันและคดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาของอัยการสูงสุดซึ่งได้รับเรื่องนานแล้วแต่ก็ยังไม่ได้ชี้มูลความผิด กรณีนี้ถ้าอัยการสูงสุดมีความเห็นว่าจะไม่ไต่สวนคดีและมีคำสั่งไม่ฟ้อง

ย่อมหมายถึงผลของคดีย่อมตกเป็นผลดีต่อข้าราชการครุที่ถูกกล่าวหาด้วยดังนั้นการสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการจึงเป็นกระบวนการยุติธรรมที่ไม่เท่าเทียมกัน

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นกระผมจึงขอความเมตตาจาก ฯพณฯ ขอได้โปรด

๑. ใช้สิทธิตามมาตรา ๙๙ แห่ง พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ในการให้ออกาสผู้ถูกกล่าวหาที่ยังไม่ได้รับโทษ ได้มีโอกาสชี้แจงขอเท็จจริงใหม่ต่อ ฯพณฯ เพื่อส่งต่อไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.พิจารณาอีกครั้ง

๒. ขอให้ ฯพณฯ เมตตาข้าราชการที่ถูกกล่าวหาดังกล่าวด้วยการใช้ระดับโทษเพียง ปลดออก ก็จะเป็นการให้ออกาสข้าราชการเหล่านี้ได้มีกินมีใช้ในการยังชีพ มีทุนรอนในการจางทุนายความไปต่อสู่อุบัติในชั้นศาล กระผมขอยืนยันด้วยเกียรติของความเป็นอดีตข้าราชการ ความเป็นนายกสมาคมที่ก่อตั้งมานานมากกว่าสี่สิบปี และเป็นผู้ไปสัมผัสค้นหาข้อมูลด้วยตัวเองขอยืนยันว่าข้าราชการครูทุกรายที่ถูกกล่าวหาและเป็นผู้โต้แย้งกับบัญชาของ ฯพณฯ นั้น ไม่มีรายใดเป็นผู้ทุจริตต่อหน้าที่ราชการเกี่ยวกับคดีนี้เลย
ถ้าจะผิดอย่างมากก็เป็นเพียงผิดระเบียบด้วยเจตนาที่จะให้ได้รับงบประมาณเพื่อให้เด็กๆที่ด้อยโอกาสได้มีโอกาสทัดเทียมกับเด็กๆในเมืองเท่านั้น ซึ่งถือว่าเป็นเจตนาที่ดี

๓. ข้าราชการที่ได้รับโทษไล่ออกจากราชการไปแล้วและขณะนี้กำลังยื่นอุทธรณ์ จึงขอความเมตตาจาก ฯพณฯ ในฐานะประธาน ก.ค.ศ.และมีหน้าที่พิจารณาอุทธรณ์
ขอได้โปรดเร่งรัดให้เจ้าหน้าที่พิจารณาเรื่องนี้โดยเร็วเป็นกรณีพิเศษและขอได้โปรดลดระดับโทษเป็น “ปลดออกจากราชการ” ให้ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

นายรัชชัยย์ ศรีสุวรรณ

นายกสมาคมผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งประเทศไทย (ส.บ.ม.ท.)

นายกสมาคม โทร ๐๘๓-๒๖๕๒๖๙๓